

Een fijngevoelig mens

Lynn schopte een steentje opzij. Ze hadden de auto halverwege een toeristisch verantwoorde heuvel gezet, zodat ze te voet konden genieten van de weilanden met limousins. Er viel echter geen limousin te bekennen, maar dat kon Renee niet weten. Ze kende de streek niet.

- Waar zouden ze zijn? vroeg Renee zich hardop af.
- Ik had het noodlot niet moeten tarten, zei Lynn.
- Misschien hebben we het verkeerde pad genomen.
- Ik had gewoon moeten zeggen: Buurman, jij had tenminste een baan. Ik leef al jaren van de bijstand.
- De bijstand, jij?
- Dan had ik niet zoveel verloren. Weet je dat mijn aandelen bijna dertig procent minder waard zijn? In twee weken tijd! Als het in dit tempo doorgaat, moet ik straks nog gaan werken.
- Wat zei je dan tegen je buurman?
- Hij wilde weten waar ik van leefde. Ik heb hem toen gezegd, dat ik geld zat heb. Werken, daar doe ik niet aan mee. Een lot, dat koop ik weleens in een dolle bui, maar verder ga ik niet.
- Noem je dat het noodlot tarten?
- Ja, natuurlijk.

Een lokale burger kwam slingerend aanrijden op een oude fiets. Waarschijnlijk was het een boer.

Renee glimlachte vriendelijk en toen hij voorbij gereden was, vervolgde Lynn:

- Als je van de daken gaat schreeuwen dat je geld hebt, is het gedaan met je kapitaaltje.
- Hoe erg is het? vroeg Renee bezorgd.
- Het gaat nog wel. Al die premies nekken me. Ik moet alles zelf betalen, als welvarend particulier.
- Dat kan behoorlijk oplopen.
- Dat kan het zeker, zei Lynn.

Renee bleef staan en keek naar de boer, die achter hen in een bocht verdween.

- Misschien, zei ze, komt hij net van zijn kudde af.
- Waarom wil jij die beesten eigenlijk in het echt zien? Je komt toch niet dichterbij ze in de buurt, dan wanneer ze op je bord liggen.
- Ach, het zijn toch zo'n mooie beesten, zei Renee enthousiast. Heel anders dan de Hollandse melkkoe. De limousin... dat is nog echt een rund!
- Daar is anders geen gebrek aan. Ik had hem moeten zeggen dat het hem niets aanging, maar hij hield niet op, de zeikerd.
- En nu?

Ze liepen weer verder.

- Geen idee. Hij is thuis, denk ik.
 - Nee, muts, zei Renee. Ik bedoel, wat ga je nu doen? Wist je trouwens, dat je met een baantje van een paar uren per week al van die premies af bent?
 - O ja?
 - Je werkt gewoon een uurtje of zes, of misschien iets meer...
 - Zes uur?!
 - Gewoon, een of ander makkelijk baantje, zodat de premies voor je betaald worden.
 - Moet dat elke week?
 - Dat is toch niet zo erg? Ik werk elke week wel vierentwintig uur, maar hoor je mij klagen?
 - Nee, dat is zo, zei Lynn, die als teken van bewondering even een hand op Renee haar schouder legde. Jij werkt al jaren, maar je blijft er toch gewoon onder.
 - Het is niet altijd even gemakkelijk.
 - Het geeft je wel een doel in het leven. Anders was je leven zinloos, zeg nu zelf. Hoe laat is het trouwens?
- Renee keek op haar horloge.
- Half vijf. Waarom?
 - Och... omdat de mist op komt zetten.

Renee volgde haar blik en zag in het dal inderdaad een laagje witte mist over de weilanden kruipen.

- Misschien staan ze op stal.

- Kunnen ze niet tegen de kou, vroeg Lynn, die limousines?

- Limousins. Limousines zijn luxe auto's.

- Is er niet een verband? Bijvoorbeeld, dat je het vlees van een limousin alleen kunt eten als je rijk bent?

- Nee, lachte Renee. Het vlees is wel wat duurder, maar nog betaalbaar.

- Afijn, ik ga niet zes uur per week werken. Ik ben toch niet gek? Zie je het al gebeuren, dat een of andere aardbewoner tegen mij zegt wat ik doen moet? Absurd.

- Dat doet me denken... Renee knipte haar schoudertas open, zocht even en overhandigde Lynn toen een foto.

- Hier, zei ze, ik heb voor jou een kopie laten afdrukken.

Lynn keek nieuwsgierig op de foto neer. De plek herkende ze wel.

- Dat zijn de Loonse en Drunense Duinen. Maar die lui in de verte op... pony's?

- Paarden. Ze lijken klein, maar het zijn behoorlijk grote paarden, dat kan ik je verzekeren.

- Wie zijn dat?

- Een tijdje geleden zijn we paard gaan rijden in de duinen. Iemand van stal bleek een foto te hebben gemaakt.

- O, wacht eens. Was dat niet die keer met Nania? En je ex-vriend... hoe heette die ook alweer?

- Klootzak.

- O ja, klootzak. Leuk. Mag ik hem houden? Zeg, zo te zien ligt er een beetje sneeuw. Hoe kan dat?

- Dat was alleen vroeg in de ochtend. Tegen de middag was het alweer weg. Hou 'm maar.

- Wel mistig.

- Net als hier, zo meteen.

Renee bleef weer staan. Lynn gaf haar de foto terug en Renee stopte hem in haar tas. Het schoudertasje van Lynn was te klein. Ze gaf wel vaker iets in bewaring.

- Ik denk, zei Renee, dat we beter terug kunnen lopen naar de auto.

- De mist komt toch niet tot op de heuvel?

- Nee, maar het wordt vroeg donker. Het begint al te schemeren.

Lynn begon alvast te lopen. Renee liep achter haar aan.

- Vind je werken echt zo erg? vroeg ze.

- Werken voor geld wel, zei Lynn over haar schouder.

Renee kwam naast haar lopen.

- Wil je dan werken zonder dat je er geld voor krijgt?

- Nee, maar als je werkt voor geld, wil dat zeggen dat je niet werkt omdat je het leuk vindt.

- Op die manier. Dus je wilt wel werken, maar alleen als je er plezier in hebt?

- Precies.

- Waar heb jij eigenlijk plezier in?

- Thuisblijven.

- Dat doe je al.

- Als de beurs aantrekt, zal ik me dan ook niet encanaileren.

- Soms is het wel leuk, collega's.

- Vast wel, zei Lynn.

- Mis je dan geen gezelschap, zo overdag?

- Nee.

- Verveel je je nooit?

- Jawel. Maar als ik zou moeten werken, zou ik me dodelijk vervelen en dat is ongezond. Nu verveel ik me op gezonde wijze. Je zou kunnen zeggen, dat ik op doktersvoorschrift thuis blijf. Ik ben ook niet geschikt om te werken, als fijngevoelig mens.

- Kijk daar eens...

Renee wees naar een grote schuur naast een oude boerderij. De deur stond wagenwijd open.

- Limousins, zei Lynn. Ze staan dus binnen.

- Het zal buiten te koud zijn.
- Nou, vriendin... je hebt ze gezien. Kom, we lopen door.
- Heb je haast?
- Ik heb het koud en daarom, ja.
- Misschien mogen we even in de stal kijken.
- Nee, zei Lynn, we zijn hier in het Franse deel van België. De Walen zijn niet zo joviaal als de Vlamingen. Zeker niet als je Nederlands tegen ze spreekt.
- Jij spreekt Frans, toch?
- Ik spreek Frans nooit meer. Kom, we lopen door.
- Die boer, hield Renee eigenwijs vol, leek me anders best vriendelijk.
- Die boer wast zich volgens mij slecht. Ik ga niet met mijn neus in een zweetlucht staan.
- Stadsmens... zuchtte Renee. Jullie weten niet meer hoe de natuur is, hoe een rund ruikt.

Lynn schoot in de lach en vroeg:

- Ken je hem?
- Ik bedoel niet de boer, zei Renee gepikeerd. Kom, we gaan het vragen. De stallucht zal je goed doen.
- Je gaat je gang maar. Geef mij de autosleutels, dan zet ik alvast de verwarming aan.

Renee schudde gelaten nee. Ze sjokte naast Lynn verder naar de plek waar ze de auto hadden geparkeerd.

- Er zijn ook geen bloemen meer.
- De meteorologische winter begint binnenkort, zei Lynn.
- Ach, die onzin, zei Renee verontwaardigd. Er bestaat niet zoiets als een meteorologische winter. Het is wel of het is geen winter. Al die flauwekul tegenwoordig.
- Dat ben ik met je eens. In de stad maakt het trouwens niet zo veel meer uit. Ze hebben weer een deel overkapt. Nog even en ik kan vanaf mijn woning in een comfortabele omgeving naar de winkels lopen.
- Weet je wat pas leuk is? Op je blote voeten door het gras lopen.
- Dat lijkt mij ook leuk, zei Lynn en ze wees naar een weiland. Ga je gang. Ik denk wel dat je de horlepiep danst.
- In de zomer, natuurlijk. Jij bent echt hopeloos. Ga maar niet werken, want je collega's worden gek van je.
- Als ik geld nodig heb, opteer ik voor een uitkering.
- Die krijg je niet.
- Jawel, want ik ben geestesziek.
- Mee eens, zei Renee spontaan. Maar dat moet je wel kunnen bewijzen.
- Ik ben met jou bevriend.
- Dat is inderdaad een sterk punt, maar of het voldoende is...
- Dan leg ik ze wel uit dat op mijn planeet een burgeres voor een erkende gek wordt gehouden, als zij zegt dat ze gek is.
- Je wilt het misschien niet geloven, glimlachte Renee, maar het zou kunnen werken.
- O ja? zei Lynn verrast. Een of andere interplanetaire overeenkomst?
- Zoiets. Leg er in ieder geval de nadruk op, dan komt het wel goed.
- Prima, zei Lynn. Da's een hele opluchting. Maar ik heb liever dat de beurs aantrekt.
- Ze zullen er hier ook wel last van hebben.
- Je bedoelt dat ze minder limousins verkopen?
- Als het slecht gaat, bezuinigt men allereerst op het vlees.
- Vandaar... zei Lynn nadenkend.
- Varkensvlees is goedkoper.
- Dus, als we een rund kopen, stimuleren we de economie?
- Jij en een rund kopen, zei Renee op smalende toon.
- Waarom niet? Maar dan moet jij 'm wel slachten. Jij hebt verstand van de natuur, ik niet. Ik ga wel winkelen voor barbecue sausjes.

Renee schudde nee en zette er flink de pas in.

- Hé, riep Lynn, die haar niet bij kon houden. Niet zo'n haast!
- Werkelijk, zei Renee, af en toe...
- Renee, m'n knieën... Ik ben toevallig wel ziek, hoor!
- Zeg dat wel. Goed ziek.
- Nou moe, zei Lynn beteuterd.
- Dan moet jij hem slachten... Over fijngevoelig gesproken.
- Onder verdoving, natuurlijk. Onder verdoving, Renee! Had je dat niet begrepen? Hé, nou niet harder gaan lopen!